

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 23. ledna 2019 projednal odvolání obžalovaného **David K.**, nar. xxx v Praze xxx, trvale bytem xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 28. listopadu 2018, sp.zn. 52 T 160/2018, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **z a m í t á .**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 28. 11. 2019, sp.zn. 52 T 160/2018, byl obžalovaný David K. uznán vinným ze spáchání přečinu hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny osob podle § 355 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a přečinu podněcování k nenávisti vůči skupině osob, nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dle výroku napadeného rozsudku měl obžalovaný dopustit tím, že:

dne 12.03.2017, v době 19:12 hod., z místa trvalého bydliště v xxx ze svého mobilního telefonu, vložil prostřednictvím elektronické komunikace internetového portálu Facebook, na sdílený profil s názvem „xxx“, v reakci na článek: „Co se nikdo neodvážá říct? Tři malí Romové, jak to tak vypadá, ubili k smrti plameňáka v Zoo, a když je chytili, měli z toho legrandu“, který byl na zmíněném internetovém portálu sdílen z webu Krajskelisty.cz, příspěvek: „xxx xxx xxx!“.

2. Pokud jde o trest, soud I. stupně uložil obžalovanému podle § 356 odst. 3 za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a dle § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3 a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku úhrnný peněžitý trest ve výměře 30 denních sazeb po 500 Kč, tedy v celkové výměře 15.000 Kč a podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl uložený peněžitý trest vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody ve výměře 3 měsíců.
3. Proti tomuto rozsudku si řádně a včas podal obžalovaný odvolání, a to do výroku o vině a do výroku o trestu, které odůvodnil tím, že u hlavního líčení neměl obhájce, jelikož si ho nemůže dovolit a u soudu se cítil nervózní a nemohl se tak účinně bránit. Stejně jako u soudu I. stupně uvádí, že komentář k článku na Facebooku napsal v okamžitém rozhořčení nad zruďným činem dětí, patřících k nepřizpůsobivé menšině, jelikož ví z osobní zkušenosti, čeho jsou schopni, ví, že násilí je velké většině jejich životní styl, výchova a standardní jednání, což se můžeme každou chvíli někde dočíst. Uvádí, že v žádném případě nehanobil, neurážel toto etnikum, které nemá rád, ale necítí k nim nenávist. Komentář se vztahoval pouze k odpornému činu v ZOO. Namítá, že pouze použil ostřejší slova, čehož lituje, ale že to bylo vyjádření jeho názoru, na což má právo, neboť je svoboda slova. Dále obžalovaný uvádí, že neziskovou organizaci Romea.cz, která na něj podala trestní oznámení, považuje za nenávistné fanatiky, kteří se zabývají udáváním občanů. Namítá, že žádné etnikum nikdy nehanobil a hanobit nebude, ale odmítá násilí a

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Dudová.

bagatelizaci a neúměrnou ochranu jakéhokoliv etnika, které to násilí páchá, a že v dnešním pojetí je každý, kdo chce žít v bezpečné zemi a odmítá násilí, rasistou. Zdůrazňuje, že není žádný aktivista, nikde veřejně nevystupuje a nikoho k ničemu nepodněcuje. Proti uloženému peněžitému trestu obžalovaný namítal, že soud zcela nesprávně a povrchně vyhodnotil kritickou situaci jeho rodiny, kdy sice má být a 17 let staré auto, ale vzhledem k tomu, že je téměř 2,5 roku nezaměstnaný a žije z malého platu manželky a občasného přívýdělku z brigády obžalovaného, peněžitý trest by znamenal, že by minimálně 2 měsíce neměli na zaplacení bydlení a například starší dcera by nemohla jet na lyžařský výcvik a vedl by k jejich dalšími výraznému zadlužení. Ze všech výše uvedených důvodů se obžalovaný domáhá zproštění viny.

4. Odvolací soud ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláním napadených výroků rozsudku obvodního soudu z hlediska vytýkaných vad a stejně tak i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je zcela nedůvodné.
5. Pokud jde o procesní stránku, nebyly zjištěny žádné procesní vady řízení, které by předcházely vynesení napadeného rozsudku a Městský soud v Praze jako soud odvolací tak nedospěl k závěru, že by zde byl důvod uvedený v § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu pro zrušení napadeného rozsudku. K námitce obžalovaného, že u hlavního líčení neměl obhájce, odvolací soud uvádí, že u obžalovaného nebyly dány důvody nutné obhajoby a bylo tedy na obžalovaném, pokud požadoval zastoupení obhájcem, aby si obhájce zvolil, navíc u hlavního líčení zastoupení obhájcem nepožadoval. K další námitce obžalovaného, že o jeho skutku již bylo rozhodnuto v přestupkovém řízení, odvolací soud uvádí, že v přestupkovém řízení byla věc odložena podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť odpovědnost za přestupek zanikla. Toto rozhodnutí o zastavení řízení je však rozhodnutím, kterým se nerozhoduje o věci samé, je toliko procesní povahy a nepředstavuje překážku rei iudicatae, tedy překážku věci pravomocně rozhodnuté (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, čj. 5 As 73/2010 – 71), nejde tedy o rozhodnutí, které by bránilo projednání věci v trestním řízení.
6. Soud I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, tedy za součinnosti stran byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí, přičemž provedené důkazy hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu a dospěl ke správným skutkovým zjištěním, které se odrazily ve správně použité právní kvalifikaci. Odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně dospěl k závěru, že vina obžalovaného Davida K. byla plně prokázána. Obsahem odvolání obžalovaného není nic jiného, než aby odvolací soud hodnotil důkazy odlišně, než to učinil soud I. stupně. V tomto směru je nutno odkázat na ustanovení § 263 odst. 7 tr. řádu, které stanoví, že odvolací soud je vázán hodnocením těchto důkazů soudem I. stupně s výjimkou důkazů, které odvolací soud provedl ve veřejném zasedání znovu sám, žádné nové důkazy však obžalovaný nenavrhoval. Nálezací soud se v podrobném odůvodnění rozsudku s obhajobou obžalovaného, na níž staví i své odvolání, plně vypořádal. Komentáře: „Xxx xxx xxx“ vložil na internetový portál Facebook prostřednictvím mobilního telefonu právě obžalovaný, což sám obžalovaný potvrdil. Ze znění těchto výroků na základě logického a jazykového výkladu jasně vyplývá, že obžalovaný se nevyjadřoval ke konkrétním činům konkrétních osob, ale své výroky směřoval vůči celému romskému etniku, jeho komentáře tak zahrnují všechny příslušníky tohoto etnika bez ohledu na to, jakým způsobem žijí a jak se chovají. V rámci českého právního řádu je obžalovaným namítaná svoboda projevu zaručena Článkem 17 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje svobodu projevu a právo na informace, nepřipustnost cenzury, právo vyjadřovat názory libovolným způsobem a svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Listina však v tomto článku připouští možnost zákonného omezení svobody projevu a

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Dudová.

práva vyhledávat a šířit informace, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti, kdy mezi paragrafy trestního zákoníku omezující svobodu projevu patří mimo jiné právě § 355 a § 356, jejichž skutkovou podstatu obžalovaný svým jednáním naplnil.

7. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem ani odvolací soud nemá o vině obžalovaného ve smyslu zjištěného skutkového děje soudem I. stupně jakýchkoli pochybností a odvolání obžalovaného do výroku o vině nemohlo obstát, neboť skutkovým zjištěním přílehavě odpovídá použitá právní kvalifikace. Odvolání obžalovaného do výroku o vině tak bylo shledáno jako nedůvodné.
8. Jako nedůvodné bylo shledáno i jeho odvolání do výroku o trestu, kdy obžalovaný byl při správně použité právní kvalifikaci podle § 356 odst. 3 tr. zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1 tr. zákoníku ohrožen uložením trestu odnětí svobody na 6 měsíců až 3 léta, přičemž nalézací soud uložil alternativní trest, a to úhrnný peněžitý trest v celkové výměře 15 000 Kč s náhradním trestem odnětí svobody ve výměře 3 měsíců, kdy soud I. stupně správně zhodnotil okolnosti spáchání trestného činu a osobu obžalovaného, který dosud nebyl soudně trestán a dospěl k závěru, že k jeho potrestání postačí uložení peněžitého trestu jako trestu samostatného. Při stanovení výměry peněžitého trestu vycházel soud I. stupně v souladu s § 68 odst. 3 tr. zákoníku z osobních a majetkových poměrů obžalovaného a peněžitý trest uložil při spodní hranici zákonné sazby, v žádném případě tedy nelze dospět k závěru, že by byl obžalovanému uložen trest nepřiměřeně přísný tak, aby odvolací soud mohl ze zákona ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu do napadeného rozsudku v této části zasáhnout. K námitkám obžalovaného o likvidační povaze tohoto trestu pro jeho osobu a celou jeho rodinu odvolací soud uvádí, že obžalovaný je osobou se středním vzděláním s maturitou a neuvedl žádné skutečnosti, které by mu bránily získat odpovídající zaměstnání, dle svého vyjádření se živí občasnými brigádami, například jako řidič Uberu. Obžalovaný v přípravném řízení při svém výslechu dne 17.9.2018 uvedl, že jeho čistý měsíční příjem činí 15 až 20 tisíc Kč. Při hlavním líčení, které se konalo za dva měsíce, naopak uvedl, že je zcela bez příjmu, potvrdil však, že vlastní byt a starší auto, a při veřejném zasedání u odvolacího soudu pak uvedl, že se živí jako řidič Uberu a Taxify, má měsíční příjem 10 až 15 tisíc Kč, kdy pro jízdy si pronajímá auto za cca 4 000 Kč týdně. Z rozporných vyjádření obžalovaného je zřejmé, že jeho příjem k zaplacení nízkého peněžitého trestu je dostatečný a rozhodně nebylo zjištěno, že by byl peněžitý trest zcela zjevně nedobytný ve smyslu § 68 odst. 6 tr. zákoníku.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není stížnost přípustná, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 256e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Dudová.

dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 23. ledna 2019

JUDr. Luboš V l a s á k, v.r.
předseda senátu

Vypracovala: Mgr. Jarmila Pavlátová